

Arrest

nr. 250 443 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen: X en X

Gekozen
woonplaatsen:

Ten kantore van advocaat A. CARUSO
Chaussée de Liège 624
5100 JAMBES

Ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. CARUSO.

Gehoord de opmerkingen van de tweede, derde en vierde verzoekende partij en hun advocaat M. EL KHOURY *loco* advocaat J. HARDY.

Gehoord de opmerkingen van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Sikh afkomstig uit Jammu in de Indiase deelstaat Jammu and Kashmir. In India was u actief bij de "All Jammu and Kashmir Sikh Unity Form" die opkwam voor de rechten van de Sikhs en protesteerde tegen het doden van Sikhs door de Indiase autoriteiten. Van 2001 tot 2003 nam u regelmatig deel aan dergelijke protesten. In 2000 werd u voor het eerst door de Indiase autoriteiten aangehouden omdat u deelnam aan protesten en omdat u telkens in het openbaar vertelde dat uw vader in 1989 gedood werd. Op 1 maart 2007 werd u opgepakt in Jammu door de politie van Amritsar en overgeplaatst naar Amritsar in de Punjab. Er waren toen verschillende aanklachten tegen u ingediend wegens betrokkenheid bij drugszaken. Volgens uw verklaringen gaat het hier om valse aanklachten omdat men u omwille van uw engagement voor de Sikh- zaak de mond wilde snoeren. In januari of februari 2008 ging u overgeplaatst worden naar een rechter in Delhi. Onderweg lieten uw begeleiders, die dronken waren, u lopen met de bedoeling om u neer te schieten. Terwijl u vluchtte werd u door een dronken begeleider beschoten. U sprong in een kanaal en slaagde er in om op die manier te ontkomen. U vluchtte vervolgens verder naar een Sikh tempel in Himachal Pradesh. Daar slaagde u er in om naar Nepal te gaan. In Nepal verkreeg u een vals Nepalees paspoort. In 2008 vertrok u naar Dubai, waar u tot 2010 verbleef. Ofschoon u nog steeds door de Indiase autoriteiten werd gezocht keerde u in 2011 terug naar India om daar te huwen. U vertrok naar Poonch in Jammu en Kashmir, waar u in een Sikh- tempel huwde. Het huwelijk werd daar wel geregistreerd maar was niet officieel geregistreerd. U beweerde tevens dat u nooit uw echtgenote voor het eerst op uw ouderlijk adres heeft ontmoet. U twijfelt of de ontmoeting op de grensregio of in Raksiol was. Na uw huwelijk woonde u ongeveer een maand in de Sikh tempel in Poonch. Toen kreeg u informatie dat de politie u bij uw familie kwam opzoeken waarop u reisde naar het nieuwe huis waar uw familie woonde en daar uw vrouw achterliet. Vervolgens reisde u opnieuw naar Nepal, waar u ongeveer tot augustus of september 2011 verbleef. Omdat het moeilijk was om werk te vinden reisde u terug naar India en verbleef in Mumbai. Na Mumbai ging u terug naar Kashmir. Uw vrouw ging naar de nieuwe woning die uw moeder had gekocht en u ging naar Rajbagh in Kashmir, waar u tot ongeveer oktober 2013 heeft gewoond. Vervolgens reisde u via Delhi en Gurukpur opnieuw naar Nepal, waar u ongeveer een drie à vier maanden verbleef en vervolgens reisde naar Dubai. Uw echtgenote kwam u met uw dochter in december 2014 in Dubai vervoegen. Met een vals Nepalees paspoort met een Schengen visum reisde u naar Europa, waar u in België op 06/03/2015 een verzoek om internationale bescherming deed. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer : kopie van verzoekers vervallen paspoort, Voters identity card, rijbewijs, schoolattest, bewijs overlijden van vader tijdens een incident, rantsoenkaart van moeder, foto's en artikels over protesten waaraan verzoeker deelnam tegen de het geweld waarvan Sikhs, waaronder verzoekers vader, het slachtoffer waren, algemene informatie over de situatie van de Sikhs in India, documenten over het werk van verzoeker in een ziekenhuis, over zijn afwezigheid en over zijn vraag om in 2012 opnieuw in dienst te treden, juridische documenten betreffende verzoeker waaronder "production warrants", internetdocument van een website van de Indiase overheid waarin de feiten en de beschuldigingen worden uiteengezet, artikel over de veroordeling van verzoekers medeverdachten, juridische documenten over de aanhouding en vrijlating van verzoekers zus omdat zij ervan verdacht werd te zijn betrokken bij verzoekers ontsnapping.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u India diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar India alsnog bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de Wet over de Subsidiaire Bescherming zou lopen.

Vooreerst kan er weinig geloof worden gehecht aan uw bewering dat de Indiase autoriteiten u zouden viseren middels valse aanklachten omwille uw religieuze overtuiging en uw uitgesproken engagement binnen de Sikhbeweging.

In uw opeenvolgende verklaringen heeft u het Commissariaat-generaal niet kunnen overtuigen van uw voorgehouden profiel. U verklaarde immers zelf dat u geen lid was van een politieke of religieuze organisatie die opkomt voor de belangen van de Sikh beweging. U gevraagd welke activiteiten u dan wel deed verklaarde u dat u eerder een sociale werker was voor de Sikh zaak, dat u deelnam aan protesten om compensaties te krijgen voor Sikhs, waaronder uw vader, die in het verleden werden vermoord. U stelde de discriminatie die Sikhs moesten ondergaan aan de kaak en protesteerde tegen het politiegeweld en tegen de aanslagen van de "BJP" en hun militante vleugel "Ram Shiv Sena" (zie notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 03 maart 2016, p. 6 en p. 7).

Dat u omwille uw voorgehouden profiel in het bijzonder werd geïmagineerd kan niet overtuigen. Ofschoon u verschillende keren beweerde te zijn opgepakt bij protesten tegen de overheden, moet toch worden opgemerkt dat u in dezelfde periode erin slaagde om een overheidsfunctie te krijgen, waar u tot aan uw aanhouding in 2007 werkzaam bleef. In het geval de Indiase autoriteiten alles in het werk zouden stellen om u politiek te elimineren en zelfs overgingen tot het uitvinden van valse aanklachten, is het moeilijk te begrijpen dat zij u een functie bij de overheid aanboden. U stelde dat u die overheidsjob kreeg in 2003 als een soort compensatie voor het overlijden van uw vader (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 7 september 2017, 4). Dit wijst erop dat de Indiase autoriteiten eerder luisterden naar uw protest en zelfs tegemoet kwamen aan één van de eisen dan dat zij u omwille uw protesten zouden vervolgen.

Bovendien zijn uw opeenvolgende verklaringen over de omstandigheden waarin u die job verkreeg niet eensluidend te noemen. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens het gehoor van 7 september 2017 op pagina 4 dat omwille van de protesten slechts één persoon een overheidsjob kreeg, terwijl u verder verklaarde dat er 13 mensen werden vermoord en elk familielid een overheidsjob kreeg (zie notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 07 september 2017, p. 4). U verklaarde zelfs dat u die overheidsjob kreeg als het ware als een compensatie voor de moord op uw vader. Dat de autoriteiten u enerzijds als tegemoetkoming een overheidsjob aanboden en vervolgens zouden willen elimineren door middel van valse aanklachten valt moeilijk te rijmen. Uw verklaring waarom u dan toch nog in 2007 werd opgepakt, namelijk omdat u weigerde om mensen aan te sporen om te stoppen met protesten, kan moeilijk overtuigen. Te meer u daarover bij het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal met geen woord repte. U hield het er bij dat u werd geïmagineerd omdat u opkwam voor de rechten van de Sikhs, aanklaagde dat uw vader werd gedood en de daders ongestraft bleven en omdat u eiste dat het ANSARI rapport (onderzoek naar moorden op sikhs) werd vrijgegeven (zie notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 03 maart 2016, p. 8 en p.9).

Zelfs indien er nog geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u de overheidsjob verkreeg onder de voorwaarde dat u anderen moest aansporen om te stoppen met hun protesten, kunt u nog altijd niet overtuigen waarom u daarom in 2007 het slachtoffer werd van valse aanklachten. Er werd u immers al gevraagd bij het aangaan van uw job, in 2003, om mensen aan te zetten om te stoppen met hun protesten. Daar u beweerde dat u daar niet op inging, is het eigenaardig te noemen dat u niet werd ontslagen en dat u plots en dit pas in 2007 het slachtoffer werd van toch wel erg drastische maatregelen vanwege de Indiase autoriteiten (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 07 september 2017, p. 5). U nogmaals gevraagd waarom u in 2007 werd aangehouden vertelde u dat u zeer betrokken was. U gevraagd om dat meer te concretiseren, vertelde u dat u ging protesteren tegen de dood van uw vader, dat de algemene toestand van de Sikhs slecht is, dat onschuldigen vast zitten en mensen worden vermoord, wat op zich niet verschillend is van wat u voor 2003 deed, toen u een overheidsbetrekking verkreeg (zie notities persoonlijk onderhoud, d.d. 7 september 2017, p. 6).

U gevraagd naar bewijzen van uw engagement voor de Sikhbeweging, legt u een stapel artikels en foto's neer. Opvallend is dat uw naam nergens in die artikels wordt vermeld. Op de foto's duidt u een aantal keren aan dat u één van de personen bent die er op staat en deelneemt aan manifestaties. Opgemerkt dient te worden dat niet alle foto's duidelijk zijn en dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat u ook effectief die persoon bent die u tijdens uw persoonlijk onderhoud aanduidde. Indien u daadwerkelijk op één van die foto's prijkt, bewijst dat nog niet dat u bij die manifestaties een prominente en verantwoordelijke rol speelde. Indien dat wel zo zou zijn kan logischerwijze worden aangenomen dat uw naam op zijn minst in de onderschriften van de artikels wordt vermeld. Bijgevolg zijn de door uw voorgelegde foto's en artikels niet van die aard om aan te tonen dat u een dergelijk uitgesproken profiel heeft waardoor u door de Indiase autoriteiten werd geïmagineerd. Uw bewering dat u omwille van uw uitgesproken Sikh- activist profiel door de Indiase autoriteiten zodanig werd geïmagineerd dat zij zelfs hun toevlucht zochten tot het indienen van valse aanklachten kunt u, noch door uw verklaringen noch door uw documenten, aannemelijk maken.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat de aanklachten die tegen u werden ingediend tot doel hebben om u als Sikh militant politiek en volgens uw verklaringen fysiek te elimineren. Het valt in dit licht dan ook niet uit te sluiten dat het hier om echte aanklachten zou gaan. Gezien uw gering profiel kan het niet overtuigen dat de Indiase autoriteiten verregaande maatregelen zoals een valse drugszaak zouden gebruiken om een eerder gewone Sikh de mond te snoeren.

Wat betreft de beschuldiging van drugsaanklachten moet worden vastgesteld, dat daar uw bewering dat deze ingediend werden wegens uw Sikh-activisme, ongeloofwaardig is, deze dus van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en aldus niet ressorteren onder de vluchtelingenconventie die voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst dienden te verlaten omwille een gegronde vrees voor vervolging wegens hun nationaliteit, religieuze of politiek overtuiging, etnie of het behoren tot een sociale groep.

Wat betreft de aanklachten tegen u moet vooreerst worden opgemerkt worden opgemerkt dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat u ook dezelfde persoon bent die op de juridische documenten wordt vermeld. Zo is het opmerkelijk dat op de documenten die uw identiteit moeten aantonen en ook uit uw verklaringen blijkt dat u B. S. (...) bent die geboren is en tot aan zijn arrestatie woonachtig was in Guru Nanak Nagar in sector 7, street nr 8, Jammu. Op twee verschillende juridische documenten staat echter dat de B. S. (...), waarvan sprake, woonachtig was in Guru Nanak Nagar, sector 8, street 7, Jammu. Bovenstaande vaststelling wordt versterkt door het gegeven dat u geen volledig juridisch dossier kunt voorleggen. Uw verklaring daarvoor, namelijk dat u uw advocaat en uw familie niet in gevaar wou brengen kan niet overtuigen (zie notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 03 maart 2016, p. 11 en p. 15). Wat betreft de advocaten bent u in uw opeenvolgende verklaringen niet altijd even duidelijk. U beweert dat er een aantal advocaten betrokken waren met uw zaak. Die advocaten zouden niets voor u hebben gedaan en zouden volgens uw verdere verklaringen allemaal omgekocht zijn. Uit uw verklaringen blijkt zelfs, dat u geen keuze had om zelf een advocaat aan te duiden (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 07 september 2017, p. 9). Vervolgens stelde u dat u geen contacten met andere advocaten heeft gehad. Wel zou u via Google een advocaat hebben proberen te regelen terwijl u in België was. Uw verklaring voor het ontbreken van een volledig juridisch dossier omdat u uw advocaat niet in gevaar wou brengen houdt, in het licht van bovenstaande vaststellingen, dan ook geen steek. Verder dient te worden opgemerkt dat uw kennis over de door u neergelegde kopies van juridische documenten ondermaats is. Zo beweert u tijdens het eerste gehoor dat u veroordeeld werd en dat u daarvan documenten kunt voorleggen (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 3 maart 2016, p. 10). Ten eerste is het eigenaardig te noemen dat u die documenten niet kon voorleggen tijdens uw eerste gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien blijkt echter nergens uit die documenten dat u ook effectief werd veroordeeld. Integendeel, er wordt wel melding gemaakt van een veroordeling van uw twee medebeklaagden maar nergens blijkt uit die documenten dat u ook werd veroordeeld. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal gaf u uiteindelijk toe dat u niet veroordeeld werd (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 7 september 2017, p. 9 en p. 11). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of u al dan niet veroordeeld bent, doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging door de Indiase autoriteiten. Bovenstaande vaststelling wordt versterkt door uw geringe kennis over de meer gedetailleerde inhoud van de juridische documenten die u voorlegde. U gevraagd naar details over die aanklachten beweerde u die niet te kennen. U beweerde vervolgens dat u de documenten gelezen had waarop u er op werd gewezen dat u dan toch meer gedetailleerd kunt uiteenzetten wat er precies in de documenten staat vermeld. U antwoordde daarop dat u dat toch reeds had verteld, namelijk dat u werd beschuldigd van drugshandel. U gevraagd naar uw rol in die drugszaken, waarvan u werd beschuldigd antwoordde u, dat u volgens uw godsdienst geen drugs mag aanraken en dat u niet precies weet waarvan u werd beschuldigd. Pas wanneer u tijdens uw gehoor de kans krijgt om uw documenten in te kijken vertelde u dat u ervan verdacht werd dat drugs te krijgen van mensen uit Pakistan en dat over India te verdelen.

U gevraagd naar de omstandigheden van uw arrestatie schakelt u plots over naar de documenten die betrekking hebben op uw zus waarin wordt uiteengezet hoe u ontsnapt bent. Uiteindelijk slaagt u er in om te vertellen dat u werd aangehouden, op 29 of 31 maart voor een cinema in Amritsar met drugs in uw bezit (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d., 7 september 2016, p. 10 en p. 11). Verder weet u eigenlijk ook niet spontaan te vertellen welke documenten u nu precies voorlegde. Nadat u de documenten tijdens het persoonlijk onderhoud kon inzien vertelde u dat er een "judgement copy" bij zit. Volgens uw verklaringen is een judgement copy een copy met daarop uw details. Gezien dat er tussen de documenten die u voorlegde er zich toch een document bevindt met daarop uw details, kan worden verwacht dat u toch spontaan meer details kon geven over de inhoud ervan. Te meer u eerder had verklaard de documenten te hebben gelezen (zie notities persoonlijk onderhoud, d.d. 07 september 2017, p. 10 en p. 11). Vervolgens werd u gevraagd of er ook "FIR's" te vinden waren bij de juridische documenten. U bevestigde dat er wel degelijk "FIR's" tussen zaten. U gevraagd waar die "FIR's" te vinden waren, moest u toegeven dat u helemaal geen "FIR's" had. U vertelde wel dat u in het bezit was van "Production Warrants" (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 07 september 2017, p. 11 en p. 12). Dat u wel over "production warrants" (toestemming aan de politie om u van de gevangenis over te brengen) beschikt en niet over "FIR's" (het proces verbaal van de politie) is eerder bevreemdend te noemen. Het lijkt er eerder op dat een "production warrant" een intern document voor de politie is, terwijl een "FIR" een proces verbaal is waarop de feiten vermeld staan op basis waarvan u werd beschuldigd.

Dat het volgens u moeilijk is om via een advocaat "FIR's" te krijgen maar er wel in slaagt om via een advocaat "production warrants" te verkrijgen kan niet overtuigen (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 3 maart 2016, p. 11). Er kan immers worden vanuit gegaan dat een "FIR" voor een advocaat, in het kader van de organisatie van de verdediging van zijn cliënt, een belangrijker document is dan een "production warrant" (toestemming aan de politie om een aangehouden ergens naar toe te brengen). Dat het voor een advocaat dan gemakkelijker zou zijn om een "production warrant" in plaats van een "FIR" te verkrijgen is ongeloofwaardig.

In de hypothese dat u bij een eventuele terugkeer naar India voor de rechtbank zou moeten verschijnen (wat gezien bovenstaande vaststellingen, niet waarschijnlijk is) dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat de huidige situatie van de Sikhs in India genormaliseerd is.

In het licht van bovenstaande informatie is er geen enkele reden om aan te nemen dat u als Sikh in de onmogelijkheid zou verkeren om via de normale procesgang uw onschuld te bewijzen. In dat verband dient te worden opgemerkt dat u ook geen enkele stap heeft gezet om een verdediging op te bouwen. Nochtans zouden de door u ten laste gelegde feiten plaats gevonden hebben toen u reeds was opgepakt, wat u aldus een perfect alibi zou verschaffen. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat uw zus die nota bene ook een Sikh is, in een zaak die aan uw zaak gelinkt is, werd vrijgelaten (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 07 september 2017, p. 11). Dit wijst er op dat de Indiase autoriteiten toch bereid zijn om de normale rechtsgang te respecteren.

Uit uw houding blijkt verder ook niet dat u een ernstige vrees voor de Indiase autoriteiten meent te moeten koesteren. Zo is het merkwaardig te noemen dat u, gezien het grote risico dat u naar eigen zeggen liep in India, er toch naar terugkeerde om er te huwen. U beweerde weliswaar dat het huwelijk eerder in het geheim gebeurde en niet officieel werd geregistreerd. Desalniettemin dienen er vraagtekens worden geplaatst omtrent de geloofwaardigheid van het arrangement van uw huwelijk. In eerste instantie is het eerder vreemd dat de familie van uw echtgenote akkoord zou gaan in een huwelijk met iemand die door de Indiase autoriteiten wordt gezocht in verband met een drugszaak en zelfs het risico loopt om te worden veroordeeld tot de doodstraf. Uw verklaring dat een deel van de familie er aanvankelijk voor was en dan plots er tegen gekant was, klinkt niet echt overtuigend. Zo beweerde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat de familie van het meisje aanvankelijk niet akkoord ging met het huwelijk omdat u gezocht werd. Uiteindelijk gaven zij toch hun toestemming dat jullie mochten huwen in de Sikh tempel (zie notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 03/03/2016, p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 7 september 2017 verklaarde u dat de familie aanvankelijk akkoord ging omdat zij u niet als een crimineel maar u eerder als iemand die zich inzet voor zijn gemeenschap beschouwden. Pas later zouden zij zich gekant hebben tegen het huwelijk. (zie notities persoonlijk onderhoud, d.d. 07/09/2017, p. 7).

Hoe dan ook, alleen al het feit dat de familie van uw echtgenote nog maar zou overwegen om hun verwante uit te huwen aan iemand die gezocht wordt voor criminele activiteiten kan niet overtuigen. Uw echtgenote K. H. (...) antwoordde toen zij daarmee werd geconfronteerd dat haar familie aanvankelijk niet op de hoogte was dat u voortvluchtig was (zie notities van het persoonlijk onderhoud, K. H. (...) d.d. 03 september 2016, p. 4). Daartegenover staat dat u beweerde dat u reeds als een gezocht persoon werd vermeld in kranten die dateren van voor uw huwelijk. Overwegende dat er logischerwijze kan van worden uitgegaan dat in het kader van een gearrangeerd huwelijk de toekomstige echtgenoot toch wel zorgvuldig wordt gescreend is het weinig geloofwaardig dat uw schoonfamilie niet op de hoogte zou zijn dat u voortvluchtig was. Dat u enkel om te huwen het risico nam om naar India terug te keren doet twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid en de ernst van de vervolging door de Indiase autoriteiten. Dat uw schoonfamilie weinig bezwaren hadden tegen het huwelijk klemmt met uw voorgehouden profiel als voortvluchtige, die zodanig door de Indiase autoriteiten wordt geviseerd, dat hij genooddaakt is om uiteindelijk zijn land van herkomst te verlaten. Uit wat voorafgaat lijkt het er eerder op dat u niet genooddaakt was om naar het buitenland te vertrekken om aan de Indiase autoriteiten te ontkomen, maar eerder een normaal verblijf in India had en op een gewone manier het gearrangeerd huwelijk werd aangegaan. Bovenstaande vaststelling wordt verder bevestigd door uw verklaringen dat u ook na uw huwelijk naar India terugkeerde om te werken. Dat u louter om te werken het risico nam om naar India terug te keren klemmt ook weer met uw profiel dat u tijdens uw opeenvolgende verklaringen aanhield, namelijk een voortvluchtige te zijn die bij terugkeer naar India het risico loopt om te worden gedood of de doodstraf riskeert.

Meer nog; op 15 februari 2012 schreef u een brief aan uw werkgever dat u bereid bent er opnieuw te gaan werken. Dat u zelf opnieuw solliciteert bij een overheidsdienst met de vraag om uw vroeger werk te hervatten valt niet te rijmen met uw verklaringen dat u voortvluchtig bent, betrokken bent in ernstige aanklachten, intensief door de Indiase autoriteiten wordt vervolgd en zelfs het risico loopt om buitengerechtelijk te worden geëxecuteerd. Er is immers geen enkele reden dat u bij uw vroegere werkgever opnieuw zou solliciteren terwijl u door de Indiase autoriteiten nog steeds wordt gezocht. Het

antwoord van uw werkgever maakt melding van een schorsing omwille van een arrestatie door de politie van Punjab. Verdere uitleg over het waarom en de verdere gevolgen van die arrestatie staan er niet in vermeld. Ook kan niet uit het document worden afgeleid dat u nog steeds door de Indiase autoriteiten wordt gezocht. Bovendien dient te worden opgemerkt dat in het document juist bij het woord "arrested" met een pen correcties werden aangebracht. Wat vragen doet rijzen over de authenticiteit van het document.

Ook wist u eigenlijk niets te vertellen over de huidige stand van zaken in de procedure die tegen u loopt. Toen u die vraag werd gesteld tijdens het derde persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal op 28 mei 2019 bleek echter dat u daar geen interesse voor heeft omdat u immers hier in België zat (zie notities van het persoonlijk onderhoud, 28 mei 2019, p. 2). Dat u dergelijke desinteresse vertoont in de reden waarom u uw land van herkomst diende te verlaten valt moeilijk te verenigen met uw ingeroepen vrees die u koestert ten aanzien van India, namelijk dat u vreest te worden gedood of te worden veroordeeld tot de doodstraf. Het feit dat u beweert momenteel in België te zijn is geen afdoende verklaring voor bovenvermelde manifeste desinteresse. Op het ogenblik dat u die verklaring aflegde is de asielprocedure die u bent aangegaan immers nog lopende en werd er nog geen beslissing genomen of u in België kunt genieten van internationale bescherming. Daar er in uw hoofde nog steeds een risico is dat u naar India kunt worden teruggestuurd, kan logischerwijze worden aangenomen dat u de stand van zaken betreffende uw problemen in India tot op de voet volgt. Al is het maar om aan te tonen dat uw ingeroepen problemen in India nog steeds actueel zijn en zodoende uw verzoek om internationale bescherming kracht bij te zetten. Dat u geen interesse meer heeft in het verloop van uw zaak doet nog meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ernst van uw ingeroepen vrees bij een eventuele terugkeer naar India. Dat u in India ooit mogelijks betrokken bent geweest bij een gerechtelijk onderzoek sluit het Commissariaat-generaal niet uit. Maar de ernst en het actuele karakter van de door u ingeroepen vervolging kunt u onvoldoende bewijzen en blijkt evenmin uit uw verklaringen die niet van die aard zijn om het Commissariaat-generaal van het tegendeel te overtuigen.

Tot slot kan ook opgemerkt worden dat India door de Belgische autoriteiten beschouwd wordt als een veilig land van herkomst. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 15 februari 2019 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten zijn in het licht van bovenstaande vaststellingen niet van die aard om de appreciatie van het Commissariaat-generaal in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven: "Wat betreft uw bewering aanvaringen met de politie te hebben gehad daar zij op zoek waren naar uw echtgenoot kan niet anders dan geconcludeerd worden dat ook deze beweringen niet geloofwaardig zijn. Zoals hierboven omstandig werd gemotiveerd kan er immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw echtgenoot zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Daar er geen geloof kan

worden gehecht aan zijn relaas, wordt logischerwijze het geloof in uw relaas, dat hieruit voortvloeit, ook ondermijnt.

Tenslotte legde u bij uw laatste gehoor een medisch attest neer. Medische attesten zijn geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin de verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Dit blijkt des te meer daar dit attest duidelijk op basis van uw verklaringen werd opgesteld. Voor eventuele medische problemen, kunt u zich ook steeds wenden tot de geijkte procedure.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven met ingang van 22 maart 2018. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissingen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen louter melding maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of aanduiding hoe deze voormeld artikel zouden hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen voormeld artikel zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en

die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*.

De Raad duidt erop dat India bij koninklijk besluit van 15 december 2019 en bij koninklijk besluit van 14 december 2020 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift, onder verwijzing naar een rapport van CIRE d.d. december 2016, kritiek uiten op het gebruik van een lijst van veilige landen, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)).

2.2.7. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen *in casu* niet aannemelijk maken dat in hun hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade. Meer bepaald wordt door verwerende partij gemotiveerd dat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan hun bewering dat eerste verzoekende partij sinds 2000 gevisieerd wordt door de Indiase autoriteiten middels valse aanklachten omwille van haar religieuze overtuiging en haar uitgesproken engagement binnen de Sikhbeweging; (ii) de beschuldiging van drugsaanklachten – waarvan niet uit te sluiten valt dat het echte aanklachten betreffen gelet op voormelde vaststelling dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat dit valse aanklachten zouden zijn die werden ingediend wegens haar Sikh-activisme – een kwestie is van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en aldus niet ressorteert onder de vluchtelingenconventie die voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst dienden te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens

hun nationaliteit, religieuze of politieke overtuiging, etnie of het behoren tot een sociale groep; (iii) wat betreft de aanklachten tegen eerste verzoekende partij verder moet worden vastgesteld dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat zij ook dezelfde persoon is die op de juridische documenten wordt vermeld, dat eerste verzoekende partij geen volledig juridisch dossier kan voorleggen en hiervoor geen afdoende verklaring geeft en dat zij ten slotte ook een gebrekkige kennis heeft over de juridische documenten die zij dienaangaande bijbrengt; (iv) ook in de hypothese dat eerste verzoekende partij bij een eventuele terugkeer naar India voor de rechtbank zou moeten verschijnen – hetgeen gelet op voorgaande vaststellingen niet waarschijnlijk is – er, gelet op de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de huidige situatie van de Sikhs in India genormaliseerd is, geen enkele reden is om aan te nemen dat eerste verzoekende partij als Sikh in de onmogelijkheid zou verkeren om via de normale procesgang haar onschuld te bewijzen; (v) verder uit de houding van eerste verzoekende partij evenmin blijkt dat zij een ernstige vrees voor de Indiase autoriteiten meent te koesteren en (vi) eerste verzoekende partij ten slotte niets wist te vertellen over de huidige stand van zaken in de procedure die tegen haar loopt hetgeen wijst op een desinteresse die evenmin te verenigen is met de door haar ingeroepen vrees ten aanzien van India. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen overtuigende argumenten bijbrengen die van aard zijn voormelde motieven in een ander daglicht te stellen.

2.2.8.1. Verzoekende partijen benadrukken in hun verzoekschrift vooreerst dat zij afkomstig zijn van *Jammu and Kashmir* en voeren aan dat in de bestreden beslissingen geenszins rekening werd gehouden met de verregaande autonomie van deze regio tot 5 augustus 2019. Zij verwijzen in dit verband naar een internetartikel van BBC d.d. 8 augustus 2019. Verzoekende partijen menen dat de verregaande autonomie van de regio verklaart waarom eerste verzoekende partij, ondanks haar problemen met de Indiase autoriteiten, toch een overheidsfunctie kreeg en kon terugkeren naar haar eigen regio waar de Indiase autoriteiten geen enkele zeggenschap hadden.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de verwijzing naar de verregaande autonomie van de regio *Jammu and Kashmir* tot 5 augustus 2019 een alles behalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde onaannemelijkheden alsnog plausibel te doen overkomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit het internetartikel van BBC d.d. 8 augustus 2019 waarnaar verzoekende partijen verwijzen weliswaar blijkt dat de regio *Jammu and Kashmir* voor 5 augustus 2019 een verregaande autonomie genoot, doch dat de Indiase autoriteiten er “geen enkele zeggenschap” zouden hebben, zoals verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift, blijkt geenszins. Immers blijkt uit het artikel dat de Indiase autoriteiten nog steeds bevoegd waren inzake de domeinen buitenlandse zaken, defensie en communicatie.

Wat de overheidsfunctie betreft die eerste verzoekende partij kreeg aangeboden, merkt de Raad verder op dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat het de Indiase autoriteiten waren die haar bij wijze van compensatie in maart 2003 een overheidsfunctie aanboden, dit zodat zij niet meer zou protesteren en ook anderen zou overtuigen niet meer te protesteren (administratief dossier, stuk 6, map ‘deel cgvs’, notities CGVS man d.d. 03/03/2016, p. 8; administratief dossier, stuk 6, map ‘deel cgvs’, notities CGVS man d.d. 07/09/2017, p. 4-5). In de bestreden beslissingen wordt terecht gemotiveerd dat het feit dat zij een overheidsfunctie kreeg er net op wijst dat de Indiase autoriteiten eerder luisterden naar haar protest en zelfs tegemoet kwamen aan één van de eisen in plaats van dat zij haar omwille van haar protesten zouden vervolgen. Verder moet nog worden benadrukt dat in de bestreden beslissingen tevens wordt vastgesteld dat eerste verzoekende partij niet kan verklaren waarom zij in 2007 plots het slachtoffer werd van valse aanklachten. Immers blijkt uit haar verklaringen dat zij reeds bij het aangaan van haar job in 2003 gevraagd werd om mensen aan te sporen om te stoppen met hun protesten en dat zij hierop niet inging en ook zelf nog steeds bleef verkondigen dat haar vader werd vermoord en dat de schuldigen een straf zouden moeten krijgen (notities CGVS man d.d. 07/09/2017, p. 4-5). Het houdt dan ook geen steek dat zij niet eerder werd ontslagen en vervolgens plots in 2007 het slachtoffer werd van dergelijke drastische maatregelen vanwege de Indiase autoriteiten.

Waar verzoekende partijen verder lijken voor te houden dat eerste verzoekende partij in haar eigen regio, *Jammu and Kashmir*, geen vrees diende te koesteren voor de Indiase autoriteiten, bemerkt de Raad nog dat verzoekende partijen hiermee geheel voorbijgaan aan de vaststelling dat eerste verzoekende partij na haar ontsnapping in 2008 ook nog naar andere regio's in India ging. Zo keerde zij vanuit Nepal terug naar India om er van september/oktober 2012 tot januari 2013 in Mumbai te gaan werken (notities CGVS man d.d. 03/03/2016, p. 4; notities CGVS man d.d. 07/09/2017, p. 8) en reisde zij in oktober 2013 via Delhi en Gurukpur naar Nepal (notities CGVS man d.d. 03/03/2016, p. 4). Bovendien stelt de Raad vast dat de bewering dat eerste verzoekende partij in de regio *Jammu and Kashmir* geen risico zou lopen omdat de Indiase autoriteiten er geen zeggenschap hebben, haaks staat op haar eigen verklaringen op het Commissariaat-generaal waaruit duidelijk blijkt dat zij van oordeel was

er wel degelijk gevaar te lopen. Immers gaf zij er aan dat zij niet 'openlijk' naar deze regio ging, dat zij er in het geheim diende te huwen en dat de politie er nog steeds zocht naar haar en haar huis in de gaten hield (notities CGVS man d.d. 03/03/2016, p. 3 en 14; notities CGVS man d.d. 07/09/2017, p. 7). Uit haar verklaringen aldaar blijkt zelfs dat zij meende dat zij in *Jammu and Kashmir* een groter risico liep om gevat te worden, aangezien zij op een bepaald moment aangaf dat zij na haar ontsnapping wel nog terugkeerde naar India, maar niet naar Kashmir, waarna de *protection officer* haar evenwel confronteerde met haar eerdere verklaring dat zij ook nog naar Kashmir terugkeerde (notities CGVS man d.d. 03/03/2016, p. 14-15). Dat verzoekende partijen thans het tegendeel beweren en voorhouden dat eerste verzoekende partij omwille van de verregaande autonomie van de regio er geen risico liep, is dan ook allerm minst ernstig en bovendien manifest tegenstrijdig met de eerdere verklaringen van eerste verzoekende partij. De motivering in de bestreden beslissingen dat het geenszins verenigbaar is met de door eerste verzoekende partij voorgehouden vrees voor de Indiase autoriteiten dat zij in 2011 terugkeerde naar India om er te huwen en dat zij ook na haar huwelijk nog naar India terugkeerde om te werken, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.9. Wat betreft de bemerking van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij verkeerd begrepen werd en dat toen zij verklaarde dat er slechts één persoon een overheidsfunctie kreeg zij bedoelde dat zij de enige was in haar eigen familie die dergelijke functie aangeboden kreeg, bemerkt de Raad evenwel dat eerste verzoekende partij aanvankelijk verklaarde dat "*ze (zeiden) dat er één persoon een job ging krijgen*". Vervolgens werd haar de uitdrukkelijke vraag gesteld of zij de enige was die een job kreeg, waarop zij bevestigend antwoordde (notities CGVS man d.d. 07/09/2017, p. 4). De Raad ziet geen enkele reden waarom eerste verzoekende partij deze vraag verkeerd zou kunnen hebben geïnterpreteerd en begrepen zou hebben dat men haar vroeg of zij de enige was in haar familie die dergelijke job kreeg. Het is dan ook wel degelijk inconsistent dat zij nadien dan weer stelt dat zij niet de enige was die een job kreeg en aangeeft dat "*er 13 mensen (werden) vermoord en iedereen familie van één van de vermoorde kreeg zulk een job*" (notities CGVS man d.d. 07/09/2017, p. 4).

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen menen dat de bijgebrachte foto's minstens een begin van bewijs vormen van het engagement van eerste verzoekende partij voor de Sikhbeweging en dat het verder logisch is dat men de naam vermeldt van de prominente figuren en bekende personen die aanwezig waren op de protesten en niet die van eerste verzoekende partij, stelt de Raad vast dat zij hiermee op geen enkele wijze *in concreto* de motivering van verwerende partij in een ander daglicht stellen dat de bijgebrachte artikels en foto's ter staving van het engagement van eerste verzoekende partij voor de Sikhbeweging niet van aard zijn om aan te tonen dat zij een dergelijk uitgesproken profiel heeft waardoor zij door de Indiase autoriteiten werd gevisieerd, aangezien vooreerst niet alle foto's duidelijk zijn en niet met zekerheid kan worden gesteld dat eerste verzoekende partij ook effectief de persoon is die zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aanduidde, en verder, indien zij daadwerkelijk op één van die foto's prijkt, hoe dan ook uit deze stukken niet blijkt dat zij bij die manifestaties een prominente en verantwoordelijke rol speelde, nu haar naam nergens vermeld staat in de onderschriften van de artikels.

2.2.11.1. Voorts onderstrepen verzoekende partijen dat het wel degelijk om valse aanklachten gaat en dat dit ook blijkt uit een door hen bijgebracht document betreffende één van de aanklachten (bijlage 3 van het verzoekschrift), nu in het document gewag wordt gemaakt van 'sector 20' in Jammu, terwijl er geen 'sector 20' in Jammu bestaat, verder gesteld wordt dat eerste verzoekende partij een dokter is en ten slotte nog beweerd wordt dat zij zou werken in het *Guru Nanak Dev Hospital* in Jammu terwijl er geen dergelijk ziekenhuis in Jammu bestaat en dit een ziekenhuis in de staat Punjab betreft. Daarnaast onderstrepen zij nog dat de bijgebrachte juridische documenten wel degelijk betrekking hebben op eerste verzoekende partij en dat het op de documenten vermelde adres een loutere materiële vergissing betreft.

2.2.11.2. De Raad onderstreept evenwel dat uit het voorgaande is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door eerste verzoekende partij voorgehouden profiel als Sikh militant waardoor zij evenmin kan overtuigen dat de Indiase autoriteiten verregaande maatregelen zoals een valse drugszaak zouden gebruiken om een eerder gewone Sikh de mond te snoeren. Verwerende partij stelt dan ook terecht dat het niet uit te sluiten valt dat het om echte aanklachten gaat. Wat betreft bovenstaande elementen die door verzoekende partijen worden aangehaald, is de Raad van oordeel dat deze geenszins volstaan om aan te tonen dat het inderdaad valse aanklachten tegen eerste verzoekende partij betreffen. Immers wordt ook in het document door de betrokken rechtbank opgemerkt dat na verificatie bleek dat zowel het adres van voormeld ziekenhuis als het adres dat één van de beklaagden (M. K.) opgaf ("*Sector 20*" in Jammu) onjuist waren (zie punt 15 van het document). Uit het document blijkt tevens dat deze gegevens gebaseerd waren op de verklaringen van de

beklaagden zelf. Hieruit kan dan ook geenszins besloten worden dat het valse aanklachten betreffen. Hetzelfde geldt voor wat betreft de vermelding dat B. S. als dokter zou werken in voormeld ziekenhuis. Zij het hierbij bovendien bemerkt dat in de bestreden beslissingen tevens een voorbehoud wordt geplaatst bij de bewering dat deze B. S. dezelfde persoon is als eerste verzoekende partij (zie *infra*). Aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van eerste verzoekende partij dat de drugsaanklachten tegen haar werden ingediend wegens haar Sikh-activisme, dient te worden vastgesteld dat de beschuldiging van drugsaanklachten van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en aldus niet ressorteren onder de vluchtelingenconventie die voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst dienden te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens hun nationaliteit, religieuze of politieke overtuiging, etnie of het behoren tot een sociale groep.

Verder meent de Raad dat inzake deze drugsaanklachten er in de bestreden beslissingen vooreerst terecht op wordt gewezen dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat eerste verzoekende partij ook dezelfde persoon is die op de juridische documenten wordt vermeld. Zelfs indien verzoekende partijen gevolgd kunnen worden in hun betoog dat het op de documenten vermelde adres een loutere materiële vergissing betreft, hetgeen evenwel weinig overtuigend overkomt nu dit zogezegd foutieve adres op twee verschillende juridische documenten staat (zie administratief dossier, stuk 8, map documenten, doc. 4, "*documenten i.v.m. aanklachten*"), wijst de Raad erop dat door verwerende partij nog verschillende andere vaststellingen worden gedaan die erop wijzen dat deze documenten geen betrekking hebben op eerste verzoekende partij en dat zij geenszins vervolgd wordt door de Indiase autoriteiten. Meer bepaald wordt erop gewezen dat (i) zij geen volledig juridisch dossier kan voorleggen en hiervoor geen afdoende verklaring biedt; (ii) haar kennis over de door haar neergelegde kopieën van juridische documenten ondermaats is; (iii) nergens uit de door haar bijgebrachte documenten blijkt dat zij ook effectief veroordeeld werd en zij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of zij al dan niet veroordeeld is; (iv) zij ook een geringe kennis heeft over de meer gedetailleerde inhoud van de juridische documenten; (v) zij niet spontaan kan vertellen welke documenten zij precies voorlegde; en dat (vi) zij eerst stelde dat zij ook FIR's had neergelegd, om vervolgens toe te geven dat zij helemaal geen FIR's had en enkel in het bezit was van 'production warrants', waarbij door verwerende partij opgemerkt wordt dat het bevreemdend is dat zij wel over 'production warrants' (toestemming aan de politie om haar van de gevangenis over te brengen) beschikt en niet over FIR's (het proces verbaal van de politie). Deze vaststellingen, die door verzoekende partijen op geen enkele wijze *in concreto* worden weerlegd of verklaard, ondergraven verder de bewering van eerste verzoekende partij dat zij vervolgd wordt door de Indiase autoriteiten. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift hoe dan ook op geen enkele wijze afbreuk doen aan de pertinente bemerking in de bestreden beslissingen dat ook in de hypothese dat eerste verzoekende partij bij een eventuele terugkeer naar India voor de rechtbank zou moeten verschijnen – hetgeen niet waarschijnlijk is gezien bovenvermelde vaststellingen – er geen enkele reden is om aan te nemen dat zij als Sikh in de onmogelijkheid zou verkeren om via de normale procesgang haar onschuld te bewijzen, gelet op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie waaruit blijkt dat de huidige situatie van de Sikhs in India genormaliseerd is (zie administratief dossier, stuk 9, map landeninformatie). Door verzoekende partijen wordt geen concrete informatie bijgebracht waaruit blijkt dat de situatie van de Sikhs in India intussen is gewijzigd.

2.2.12.1. Daar waar verwerende partij de authenticiteit van het bijgebrachte antwoord van de werkgever van eerste verzoekende partij op haar brief in vraag stelt aangezien in het document, waarin haar werkgever melding maakt van een schorsing omwille van een arrestatie door de politie van Punjab, juist bij het woord "*arrested*" met een pen correcties werden aangebracht, merken verzoekende partijen op dat duidelijk blijkt dat het document werd opgesteld met een *typewriter* en dat het daarom niet abnormaal is dat er bepaalde zaken met pen verbeterd worden. Zij menen dat dit geenszins afbreuk doet aan de authenticiteit van het document.

2.2.12.2. De Raad bemerkt evenwel dat dit document hoe dan ook niet van aard is de door eerste verzoekende partij voorgehouden problemen met de Indiase autoriteiten omwille van haar religieuze overtuiging en haar beweerde engagement binnen de Sikhbeweging aan te tonen. Integendeel, het document ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen met de Indiase autoriteiten. Immers, zoals ook in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt, blijkt hieruit dat eerste verzoekende partij een brief schreef aan haar werkgever dat zij bereid is er opnieuw te gaan werken. Het feit dat zij opnieuw solliciteert bij een overheidsdienst met de vraag om haar vroeger werk te hervatten, valt allerminst te rijmen met haar verklaringen dat zij voortvluchtig is, betrokken is in ernstige aanklachten, intensief door de Indiase autoriteiten wordt vervolgd en zelfs het risico loopt om

buitengerechtelijk te worden geëxecuteerd. Wat betreft het gegeven dat in het antwoord van haar werkgever melding wordt gemaakt van een schorsing omwille van een arrestatie door de politie van Punjab, duidt de Raad erop dat er geen verdere uitleg over het waarom en de verdere gevolgen van die arrestatie in staat vermeld en dat er evenmin uit kan worden afgeleid of zij nog steeds door de Indiase autoriteiten wordt gezocht. Het document staat dan ook op generlei wijze de door haar voorgehouden problemen met de Indiase autoriteiten.

2.2.13. Wat betreft nog het door verzoekende partijen bijgebrachte medisch attest opgesteld door een Indiase arts op 13 oktober 2013 dat moet aantonen dat tweede verzoekende partij een miskraam kreeg ten gevolge van een fysieke aanval (bijlage 4 van het verzoekschrift), wijst de Raad er evenwel op dat, daargelaten de vaststelling dat dit attest is verwoord in een schabouwend Engels, dit document een kopie betreft en aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarenboven vormen medische attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen.

2.2.14. Daar waar verzoekende partijen nog verwijzen naar verschillende rapporten waarin gewag gemaakt wordt van mensenrechtenschendingen door de politie, het leger en paramilitaire troepen in *Jammu and Kashmir* en stellen dat het niet ondenkbaar is dat een persoon met het profiel van eerste verzoekende partij hier eveneens slachtoffer van werd, benadrukt de Raad evenwel dat, gelet op de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen, geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door eerste verzoekende partij voorgehouden profiel en de door haar beweerde problemen met de Indiase autoriteiten. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst volstaat allerminst om aan te tonen dat zij er werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zulks dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven desbetreffend in gebreke.

2.2.15.1. Verder verwijzen verzoekende partijen naar het feit dat India op 5 augustus 2019 de bevoorrechte status van de regio *Jammu and Kashmir* herriep en dat vervolgens telefoonnetwerken en internet werden afgesneden, openbare bijeenkomsten werden verboden en er tienduizenden militaire troepen naar de regio werden gestuurd. Ter staving van hun betoog verwijzen zij naar een rapport van verschillende mensenrechtenorganisaties d.d. 10 maart 2020 en het reeds hierboven vermelde BBC-artikel d.d. 8 augustus 2019. Tevens verwijzen zij nog naar verschillende rapporten over de (mensenrechten)situatie in *Jammu and Kashmir* en menen zij dat hieruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op onmenselijke en vernederende behandelingen.

2.2.15.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de rapporten blijkt dat vooral personen met een bepaald profiel het risico lopen op mensenrechtenschendingen, met name protesteers, journalisten, activisten, lokale politiekers en separatistische leiders. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoekende partijen geenszins hebben aangetoond een dergelijk profiel te hebben. Wat betreft de opgelegde beperkingen vanwege de Indiase autoriteiten, is de Raad van oordeel dat deze onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade in asielrechtelijke zin. Immers, opdat er sprake is van een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, dienen de aangehaalde problemen dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak. Zulks is *in casu* niet het geval. Wat overigens nog het afsluiten van het internet betreft, bemerkt de Raad dat uit het door verzoekende partijen aangehaalde rapport “*Jammu & Kashmir. 2019 Lockdown: A Humanitarian Perspective*” d.d. 20 april 2020 blijkt dat door het Indiase *Supreme Court* geoordeeld werd dat de internetonderbreking het recht op vrije meningsuiting schendt en dat er sinds maart 2020 opnieuw internet is.

2.2.16. Volledigheidshalve duidt de Raad er nog op dat op basis van de informatie waarnaar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen kan worden vastgesteld dat het conflict tussen

Pakistan en India over de regio *Jammu and Kashmir* geen situatie is van continue oorlog maar dat er een *line of control* is langsheen de grens tussen het Pakistaanse deel van *Jammu and Kashmir* en het Indiase deel van *Jammu and Kashmir* waar sporadisch gevechten uitbreken tussen Pakistaanse en Indiase veiligheidsdiensten. Hierbij blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De Indiase regio *Jammu and Kashmir* wordt actueel dan ook geenszins gekenmerkt als een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is om aan te nemen dat het leven of de persoon van verzoekende partijen ernstig wordt bedreigd in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.17. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat bij twijfel aan hen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielaanvraag in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.18. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, India, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

2.2.19. Gelet op het voorgaande, beroepen verzoekende partijen zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.20. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT